

гора на Русенъ се дигна кромѣшенъ трѣсъкъ: съ ужасенъ грѣмъ и екъ се събори Шекиръ беговата кула, та се дигна черъ облакъ отъ димъ и закри Божието слънце.

Въ мрака подъ тоя облакъ клѣтитѣ синове и дѣцери на поробена Македония се още отдаваха на зловѣщо, на нечовѣчно опояване отъ едното и все-силно чувство на роба — отмъщение, безмилостно и до гробно отмъщение! Мъченичкитѣ жетварки — забравени и обливани отъ поройни сълзи — съ възторженни проклѣтии на уста мъкнѣха и хвѣрлѣха въ огъня и послѣднитѣ останки отъ Шекиръ бегова чифликъ. А мъжетѣ — хайдути, подъ огнения взоръ на своя мраченъ войвода, се вдаваха на грозна вакханалия: съ голи ятагани въ ржцѣ, тѣ кършаха нозѣ, блѣскаха ножове, провикваха се безумно — играяха около грозния огънь страшното българско хайдушко хоро...

А облакъ гарвани зловѣщо се сгѣстяваха надъ грозното пепелище; спущаха се до земи, издигаха се до синьото небе, въртѣха се като надъ мърша и грачаха, пицѣха, като да възвѣстяваха на кърваво измъчената българска рая грѣмкитѣ и не примирими думи на пророка — робъ:

Блаженъ кой мечтътъ славенъ на дѣдитѣ

Побѣдоносно развърти

И за плачтътъ израилевъ на вразитѣ

Стократно, люто отмъсти!

Въ домоветѣ имъ кой смъртъ внесе и пламтъкъ;

Прѣзъ трупове си пжтъ пробий,

И хване младенцитѣ имъ и въ камтъкъ

Жестокосърдно ги разбий!

Тритѣ товара имане изъ кулата на Шекиръ бега се отнесе въ тритѣ пещери подъ „Черния камтъкъ“, а отъ тамъ то се разнесе по бѣдното Малешевско, като носѣще на вредъ съ благословии и името на Иля войвода. Горския царъ — баща отдавалъ всѣкому споредъ нуждитѣ: кроткитѣ и добри Турци (ехъ много